

[Aldt.]

dets Gennemførelse, idet jeg dog vil udtale, at det vilde glæde mig meget, om det Udvalg, som vel skal nedsettes, kan finde en Vej frem til at faa Forslaget gjort mere effektivt.

Søren Olesen: Loven om Grundstigningsskyld skulde have været revideret for 8 Aar siden, og det er mærkeligt, at man har udskudt det saa længe. Man har jo i høj Grad haft travlt med at regulere Priserne paa alle mulige Varer, Lønninger og Udbytte, men over for Jorden, det vigtigste af alt, har man ladet Priserne raade sig selv. Dèr har man ikke været bange for Kræfternes saakaldte frie Spil, og de store Partier i dette høje Ting har et stort Ansvar for den vilde Grundspekulation, som er foregaaet i disse Aar og stadig foregaar, og hvormed der er sat en Mængde Penge i Omløb, uden at der staar nogen Produktion bagved. Det har bidraget i høj Grad til den Inflation, vi har lidt under. Loven om Grundstigningsskyld har jo kun virket i faa Aar, og man kan sige, at i den Tid, den har virket, har vi næsten kun faaet dens uheldige Virkninger at se.

I Retsforbundet har vi, som alle ved, beskæftiget os meget med den enkeltes og Samfundets Ret i Forhold til Jorden, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige nogle Ord om vort Syn paa dette Forhold.

Vi mener, at hele Folket har lige Ret til Fædrelandets Jord, uanset den enkeltes Stilling i Kraft af Fødsel, Stand eller Formue, men lige saa stærkt hævder vi, at den enkelte har absolut Ret til sit Arbejdsudbytte. Den, som lægger Beslag paa et Stykke Jord, faar derved en Særret, som han maa betale for ved at svare Jordrente til Samfundet, men naar den er betalt, maa han have fri Raadighed over sit Arbejdsudbytte, uden at Samfundet har Ret til at fratage ham en større eller mindre Del deraf i Form af Skat og Varefordyrelse og ved at hindre fri Omsætning.

Angaaende Samfundets Ret til Jordrente er der efterhaanden mange Medlemmer i dette høje Ting, som giver os Tilslutning. Angaaende den enkeltes Ret til Arbejdsudbyttet staar vi endnu alene, og den højtærede Finansminister kan jo ikke give os Tilslutning til nogen af Delene.

Da Loven om Værdistigningsskyld blev vedtaget i 1933, var der kun et Mindretal, som var Tilhænger af Grundskyldsprincippet, og det er derfor forstaaeligt, at Loven blev temmelig daarlig. Nu er Stillingen imidlertid en anden, idet saavel Rigsdagens største som mindste Parti og 3 af de Partier,

som ligger derimellem, er gaaet ind for Gennemførelse af fuld Grundskyld. Naar man erkender, at Loven om Grundstigningsskyld har mange uheldige Sider, synes jeg ogsaa, man burde være fremkommet med et Forslag om fuld Grundskyld paa al Danmarks Jord. Loven af 20. Maj 1933 er et godt Eksempel paa, hvordan det gaar, naar man begynder fra den forkerte Ende. Naar der svares Jordrente til Samfundet, bliver en Lov om Grundstigningsskyld temmelig overflødig, men naar man nu vil fortsætte fra den forkerte Ende og nøjes med at kappe Toppen og de værste Vildskud af Jordspekulationen, burde man dog i dette Forslag til Ændring være gaaet grundigere til Værks og have rettet flere af de uheldige Sider ved Loven, hvilket ogsaa flere af de foregaaende Ordførere har paapeget.

Jeg tænker her først og fremmest paa den meget besynderlige Bestemmelse i § 2: at kun Halvdelen af Værdistigningen er afgiftspligtig. Man kunde sige, at 4 pCt. er for høj en Afgift, og det kunde der diskuteres om, men det er en ubegribelig Tankegang at lovfæste, at Samfundet, det vil sige hele Folket, skal forære Halvdelen af sin Ret bort, for at nogle enkelte kan faa arbejdsfrie Indtægter og Formuer.

Dernæst er der de afgiftsfri Fradrag, som tillægges Grundbeløbet. Jeg kan i nogen Maade forsone mig med det saakaldte Fejlvurderingstillæg, vel at mærke naar det beregnes af Grundbeløbet, saaledes som det er foreslaaet af Ligningschefen og 2 af Medlemmerne af Skattekommissionens Udvalg i den Betænkning, der følger med Lovforslaget, men jeg vil dog sige hertil, at da man nu hæver Grundbeløbet fra Vurderingen i 1932 til Vurderingen i 1936, er der ikke saa stor Aarsag til at beholde dette Fejlvurderingstillæg, saa meget mere som ogsaa Vurderingen paa nuværende Tidspunkt og vel desværre ogsaa i Fremtiden langt fra naar op paa de Beløb, som er den virkelige Værdi, og som Salgene udviser — det var det ærede Medlem Hr. Fuglsang ogsaa inde paa. Jeg kan derimod ikke indse, at Konjunkturtillægget er berettiget. Hvis man opretholder dette, vil det betyde, at det stadig er en god Forretning at anbringe sine Penge i Jord, idet man foruden en god Sikkerhed tillige har Udsigt til en Konjunkturgevinst. Den, der har sin Formue anbragt i andre Realværdier, kan ganske vist i nogen Maade opnaa det samme, men den, der ellers har Formue i Penge, enten i Sparekasse eller Obligationer eller paa anden Maade, eller er Lønmodtager, har ikke nogen